

Mijn wedervaren.

Nadat ik met, toestemming en de nodige voorwaarden van mijn echtgenote, de liefde voor de natuur en het afscheid van mijn apporteurwerk met mijn labradors tijdens een dertigtal jachtseizoenen, besloot van kanaries in huis te halen, werd de noodzaak vlug duidelijk om ervaren liefhebbers te zoeken.

Internet helpt hierbij ontzettend. Het bestaan van gespecialiseerde verenigingen was me tot hiertoe onbekend maar dat veranderde snel.

Dank zij mijn “doe het zelf” microbe besloot ik de vogels een zo goed mogelijk onderkomen te geven.

Waterslager kanaries, Zebra's, Padda's, Diamantduiven, Japanse Meeuwkes, Mexicaanse Roodmussen, Chinese Dwergkwartels en een koppel Japanse Nachtegalen bevolkten de volière die ik achteraan de stadstuin bouwde. Eén van de voorwaarden was dat de vogels niet in een enge kooi mochten worden opgesloten en daar kon ik volkomen mee akkoord gaan. Dagelijks worden nog verbeteringen aangebracht die er voor zorgen dat de vogels en ook ikzelf nog meer kunnen genieten van het leven in dit kleine biotoop.

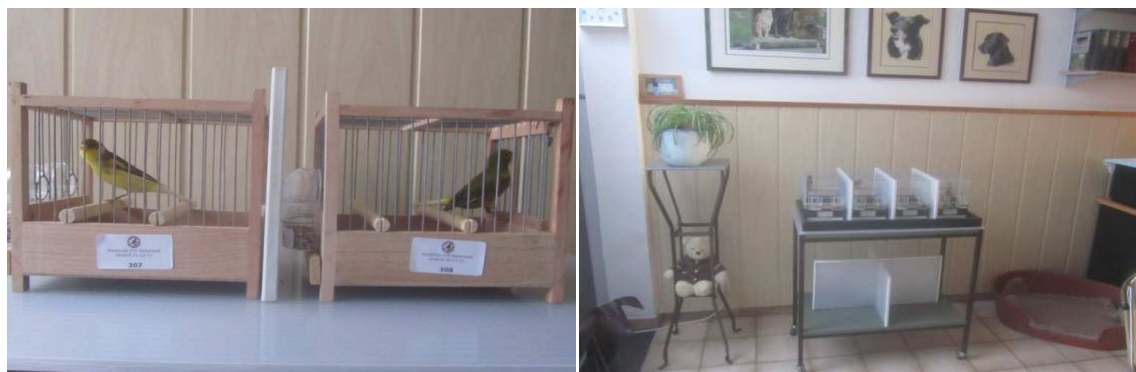
Na een jaar wachten – de verkoop van Timbrado's kon slechts na de wedstrijden gebeuren – werd ik eigenaar van enkele exemplaren van deze Spaanse zangkanarie. Ook hier heeft het internet en het zoeken naar een gezellige, levendige en zangvolle invulling van de stadstuin, waar alle bewoners en bezoekers van kunnen genieten, bij geholpen. Twee van de Timbrado's waren geringd, de man echter niet.

Tijdens het bijwonen van de eerste twee vergaderingen van de “The Spanish Timbrado Society België” kon ik veel vragen stellen over het wel en wee van het houden van Timbrado's. Ik mocht genieten van de open sfeer en gastvrijheid die zo geprezen wordt in de brochure van de vereniging. Ook buiten de vergaderingen vond ik nog meer informatiebronnen bij de leden van de society en in de moedervereniging “STS Nederland” te Utrecht waar ik ondertussen ben aangesloten en meteen het succesvolle tienjarig bestaan mocht meevieren. Ik mocht onlangs zelfs een liefhebber als nieuw lid introduceren.

Bedankt dames en heren. Jullie; Cynthia, Eric, Gerda, Marc, Maurice, Nard, Patrick, Peter, Piet, Sylvain, Theo, hebben me, ook bij het stellen van ongewone vragen, goed op weg geholpen.

De Padda's en zebra's moesten plaats ruimen voor de waarschijnlijke komst van meer Timbrado's. Om het pallet aan verscheidenheid niet te drastisch te schaden mochten de andere bewoners, echter beperkt in aantal en op vraag van familie, de gezellige sfeer blijven opvrolijken.

Met twee poppen en twee mannen – er was er eentje bijgekomen – was ik de hemel te rijk toen de eerste geboorten vlekkeloos verliepen. Er volgden er nog meer al moet ik bekennen dat een constructiefout bij een zelfgemaakt nest in de vlucht oorzaak was dat de eitjes die op kippen stonden naar beneden zijn gedonderd en verloren waren. Ook bij het eerste ringen was ik een dag te laat en kon ondanks de gekende truckjes niet voorkomen dat het bij dit nest misliep. Ik wilde de man van dit nest later nog in de open klas voorbrengen maar heb mijn eerste praktische ervaring met de wedstrijden beperkt tot één vogels uit het tweede en één uit het derde nest. En zoals u kan zien werd ondanks het heersende verbod toch een plaatsje vrijgemaakt in de woonkamer waar de training kon starten.

Met alle beschikbare lectuur en goede raad in gedachte ben ik half oktober met de training begonnen. Na twee weken kwam er nog steeds geen geluid uit de snavels. Op de 15e dag brachten de twee halfbroers, waarvan één wegens overlijden van moederlief, kort voor het uitkomen, werd grootgebracht door de pop die dezelfde dag werd gedekt door dezelfde vader, lawaai voort. Lawaai, inderdaad, want ondanks het beluisteren van heel wat voorbeelden kon ik bij aanvang de toeren helemaal niet herkennen. Of de zang goed of slecht was wist ik evenmin. Omdat ik nog geen stam kon samenstellen was het simpel. Deze mannen moesten het doen, er waren er geen ander. De voeding, moest dit iemand interesseren, bleef tot één week voor de wedstrijd dezelfde als deze van in de volière. Zangzaad voor kanaries, exoten mengeling, regelmatig eivoer, ijsbergsla, vogelmuur, rijst, fijngesneden macaroni of spaghetti, grof bruin brood, fruit, meestal appel, meel- en buffalowormen (soms levend, soms droog of diepvries). Trosgierst ontbrak nooit in de volière, wel in de zangkooien. Gedroogde insecten zijn steeds ter beschikking maar daar maken de kwartels, diamantduifjes en vooral de Japanse nachtegalen gretig gebruik van. Tijdens de koudere maanden zijn alle bewoners ook behekt op een mezenbol en een zaadstokje met honing lusten ze altijd. Appelazijn wordt regelmatig bij het drinkwater, dat bereikbaar is voor alle bewoners en tweemaal daags automatisch wordt vervangen, toegevoegd. In het tweewekelijkse bad wordt badzout gedaan. Ook tijdens de training is een bad welkom.

De hygiëne staat bij ons bovenaan. Zowel in de volière, de kweekverblijven als in de zangkooien. Bij gezonde voeding en vooral een propere omgeving die mogelijke besmettingen voorkomt is, volgens mijn korte ervaring, het toedienen van allerlei supplementen overbodig. De plaats van de volière en de beschermende inrichting voorkomen dat er eventueel vocht binnendringt. Tijdens de laatste stortregens die gepaard gingen met hevige zijwind heb ik de smosrand voorlopig moeten verhogen. De bodem bestaat uit beukensnippers en/of schelpenzand gestrooid op de betontegelvloer.

Tijdens de training werden nauwlettend de aanbevelingen uit de beschikbare lectuur gevolgd. Mijn doel was dat ze tenminste zouden zingen bij het voorbrengen bij de keurmeester in Utrecht en Bocholt waar ik me durfde in te schrijven. Nadat ik verschillende kwekers over de vele "NG's" hoorde jammeren en dit ook in de uitslagen kon lezen zat de schrik er dik in dat, ocharme, mijn twee vogeltjes het zouden nalaten hun toeren te laten horen. De wedstrijd van mijn geel - groene mannen bijwonen zal voor een volgende gelegenheid zijn. Nu was ik daar niet klaar voor. Ik wist nochtans dat ze heel wat noten op hun zang hadden. Dat mocht ik tijdens de training en ook daarvoor in de vlucht ervaren. Of het lied aan de zang van de Timbrado beantwoorde wist ik nog niet. Ik ben te onervaren om hieromtrent een oordeel en/of commentaar te geven. Zeker over de te behalen punten. In Utrecht kreeg ik 89 voor ieder exemplaar en dat bleek goed te zijn. Ik mocht, zo zei men, terecht fier zijn met het resultaat. Slechts 6 andere van de 189 deelnemende Timbrado's behaalden dezelfde totaalpunten. De prijzen gingen, bij toepassing van de regels bij gelijke score, naar de vogels met het meest aantal punten behaald op de hoofdtoeren.

Terwijl ik de kandidaten achterliet in het clubhuis bezochten we, zoals afgesproken de heer Wiel Langeslag. Hij zou de laatste bouwer van onze zangkooien zijn. Een vriendelijke man die ons met koffie en gebak ontving en waar we met belangstelling het vogelverblijf en de werkplaats mochten bezichtigen. De vier laatste kooitjes in voorraad kon ik niet laten staan. We namen ze mee om volgend jaar niet enkel met enkelingen maar ook met een stam te kunnen aantreden.

Een week later mocht ik eveneens tevreden zijn over de uitslag in Bocholt. 87 en 88 punten. Ik heb geleerd dat veel punten halen in de hoofdtoeren blijkbaar belangrijker is dan 11 van de 12 mogelijke toeren beheersen. Iets waar we in de toekomst aandacht aan moeten besteden. Zeker wanneer je uitverkorenen als enkelingen aan de wedstrijd deelnemen. Voor de stammen, zo mag ik uit de uitslagen besluiten is het geheel, de samenzang en harmonie van alle vier vogels primordiaal om een goed resultaat te halen. Uit de resultaten blijkt ook dat; met hoe meer vogels je mee doet, hoe groter de kans is om te winnen. Had ik dan toevallig twee goede zangers en heeft het geluk bij het koppelen een rol gespeeld? Is de afkomst dan niet zo belangrijk? Op deze vragen heb ik zelf geen 100% sluitend antwoord gevonden.

Hebben jullie het ook gemerkt dat er weinigen 90 punten en meer halen. Je kan ze op één hand tellen. Het verschil tussen 88 en 89 is klein, dat tussen 89 en 90 hemelsgroot. Vreemd toch dat van de 4 categorieën categorie 1 maar zelden wordt gehaald. Is er dan nog zo veel werk aan de winkel of ligt de lat momenteel te hoog?

Het heeft me verbaast te mogen zien hoeveel inzet er nodig is om een wedstrijd te organiseren en tot een goed einde te brengen. Ik mocht dit zelf ondervinden door mijn steentje bij te dragen en 23 stammen bij de keurmeester te plaatsen. Een dagvullende taak om alle 92 Timbrado's op tijd, in de juiste volgorde en vooral rustig, zonder de zangers te storen, voor te brengen. Zoals de jachthondenwedstrijden die ik 10 jaar mee heb georganiseerd, weet ik hoe nauwlettend alles moet gebeuren. Zelfs één enkel praktisch of administratief foutje kan leiden tot grote ergernis en dat moet ten allen tijde worden vermeden.

Niet enkel de actieve leden, maar ook de keurmeesters verdienen een pluim. De deelnemers en echtgenoten mogen we ook niet vergeten. Zonder hen geen wedstrijd en vooral geen streven naar een Timbrado die beantwoordt aan de zangkwaliteiten van dit klein Spaans vogeltje.

Eén dag na de wedstrijd in Bocholt heb ik de halfbroers in een grotere kooi en enkele uurtjes later in de verwarmde binnenvolière gezet. Een bruuske overgang naar de koude buitentemperatuur heb ik zo goed en zo kwaad mogelijk vermeden. De zang, die mij ondertussen zo goed in het geheugen ligt, werd ononderbroken met volle borst gezongen, voornamelijk in de buitenvolière.

Het koude weer had geen nadelige invloed. Ook de andere mannen deden mee en brachten ook met overtuiging hun zang ten tonele. De eerste uren terug bij de oude makkers bestookten de halfbroers elkaar regelmatig, brachten hun zang als nooit tevoren alsof ze alle poppen voor zich wilden opeisen. Dat belooft voor de toekomst.

Ludo Poriau

December 2011